

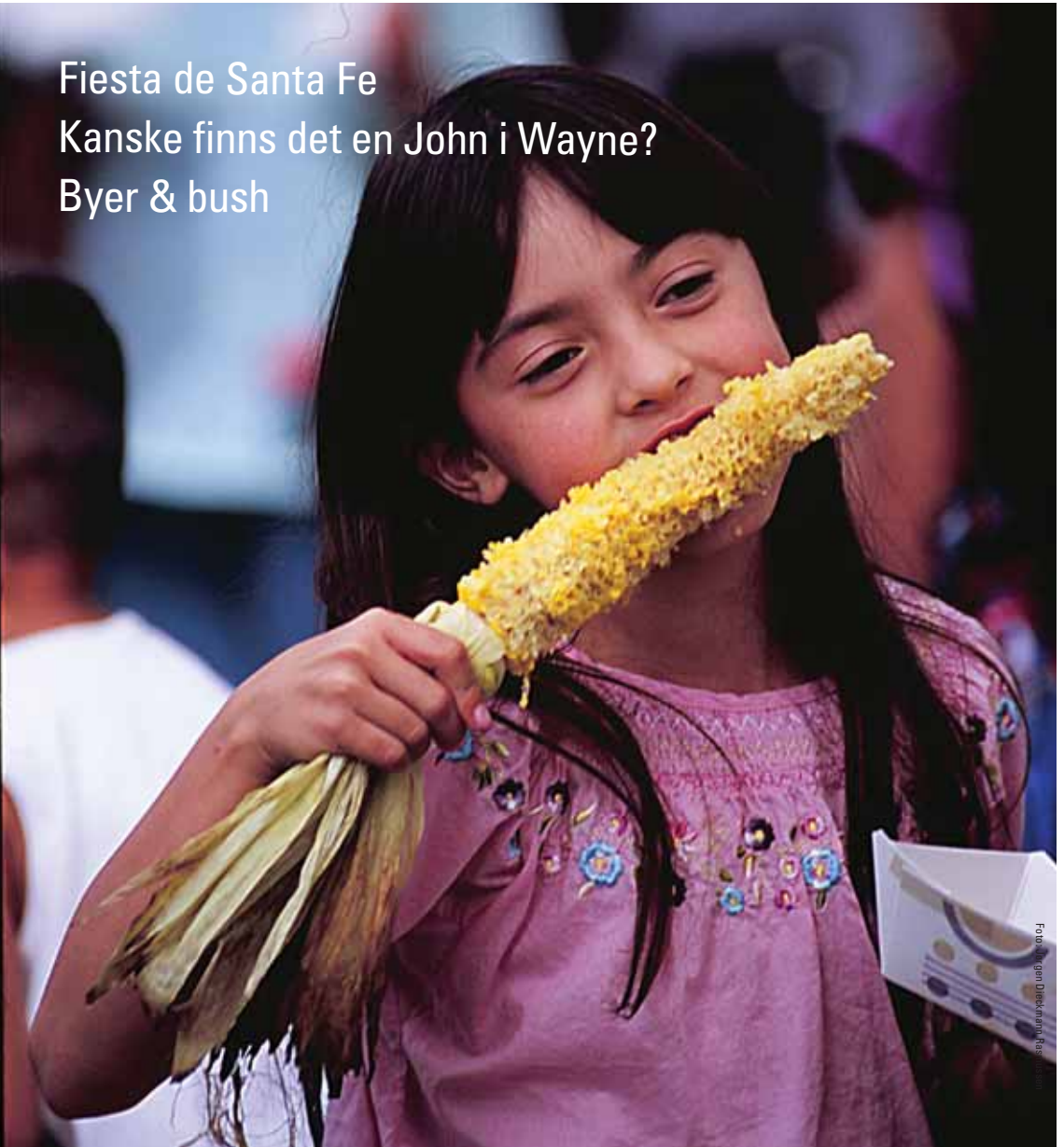
The Friendship Societies

curious

01 Feb 08

Australien Canada Nya Zeeland USA

Fiesta de Santa Fe
Kanske finns det en John i Wayne?
Byer & bush

Utgivet av

**World Association of
Friendship Societies**

CURIOUS

ISSN 1890-4041

Nr. 1 (Februari 2008)

Upplaga: 20 000

Ansvarig redaktör

Frans Erve

Redaktion

Jørgen Dieckman Rasmussen

Frank Haga

De i artiklarna framförda åsikterna är författarnas och delas inte med nödvändighet av utgivaren. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och förkorta artiklar och inlägg. Omtryck med tydlig källangivning är tillåten.

Layout och tryck

Target Reklamebyrå AS

v/ Ingrid Reime,

ingrid@target-reklame.no

Kontakt oss

**MyPlanet Friendship Societies,
Denmark**

Aus NZ

Frans Erve

frans@vanheterve.com

Can USA

Jørgen D. Rasmussen

j_dieckmann@hotmail.com

**MyPlanet Friendship Societies,
Sweden**

Can USA

Axel Sandahl

axel.sandahl@telia.com

Aus NZ

Erwin Apitzsch

erwin.apitzsch@psychology.lu.se

**MyPlanet Friendship Societies,
Norway**

Terje Peersen

tepeer@online.no

curious

Hemsidan

Lanseringen av vänskapsföreningens hemsida www.curiousexplorer.no och den tillhörande mailadressen post@curiousexplorer.no har dessvärre blivit försenad, men nu är den öppen och under löpande utbyggnad.

4 Santa Fe

8 Wayne

10 Australien

16 Nya
Zeeland

Vägen till förändring är medlemmarna

– Dagens Curious explorer

De allra flesta organisationer anser det viktigt att ha fokus på medlemmarna och sätta dem i centrum för organisationens utveckling.

Det gäller naturligtvis också vänskapsföreningarna som också vill framstå som kompetenta, medlemsorienterade och trovärdiga organisationer.

Därför är vi väldigt uppmärksamma på medlemmarnas behov och kommer därför alltid att förbättra oss på kärnområdet. Kunskap om och förmedling av upplevelser i de fyra länderna Australien, Canada, Nya Zeeland och USA.

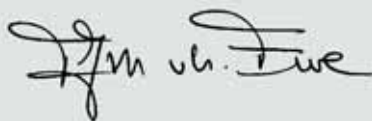
En mycket mer direkt kontakt med våra medlemmar är inte bara nyckeln till nöjdare medlemmar, utan kan också bana väg för framgång med nya reseutmaningar och serviceerbjudanden som återspeglar medlemmarnas önskemål.

Därför är det viktigt att medlemmarna berättar för oss vad de tycker om oss, vad de förväntar sig av oss och vad de önskar av oss. Använd vår nya e-postadress: post@curiousexplorer.no och ge uttryck för dina åsikter och uppfattningar.

Förslag på upplevelse, eller bara en historia om din senaste resa till våra kärnområden, är mer än välkomna. Förslag på nya spännande resmål eller speciella resor vill vi gärna ha. Vi är en organisation som har som mål att ge dig mesta möjliga av din resa.

Vi är stolta över vad vi har byggt upp under åren, men har inte tänkt vila på lagrarna. Vi är medlemsorienterade och har fingret på pulsen. Det är därför du är medlem hos oss.

Vi ser en utmaning i att framstå som medlemsorienterade i en ny tid, bygga broar över gränserna i Skandinavien, flyga över haven till våra kontinenter och tillsammans bygga alltsammans till en gemenskap – som ger vänskap för livet.

Frans Erve
Forman for WA

WA är ...

- Canadisk-Amerikansk vänskapsförening för Danmark.
- Australisk-Nya Zeeländsk vänskapsförening för Danmark.
- Canadisk-Amerikansk vänskapsförening för Sverige.
- Australisk-Nya Zeeländsk vänskapsförening för Sverige.
- Canadisk Amerikansk Australisk Nya Zeeländsk vänskapsförening för Norge.

Fiesta de Santa Fe

Vi landade i Denver, Colorado och hyrde en bil och sedan bar det raka vägen ner mot Santa Fe, en härlig septemberdag, i veckan efter Labour Day. Vi har varit här en gång förut och då visste vi inte om att det skulle bli firande i 4 dagar. Denna gång ville vi vara med ifrån början. Det var det värt!

Zozobra

Att Fiestan tjuvstartade med att Zozobra – Old Man Gloom ska gå upp i rök, det visste vi men vi har inte varit med på festligheterna timmarna innan. Sagt och gjort vi begav oss till Fort Marcy Park. Det hade redan börjat att strömma till människor, de flesta spansktalande, alla förväntansfulla. Vi fick betala 10 dollar i inträde och vi blev ingående visiterade. Väl inne i parken möttes vi av glada människor, många satt redan på sina filter och åt sin medhavda matsäck. En del hade tagit tältstolar med sig och andra gick bara omkring och lyssnade på musik eller tittade på uppträdande. Musiken bestog av mexikansk folkmusik och dansarna var klädda i otroligt vackra kläder och flickorna hade fantastiska fantasifulla frisyrer med vackra blomster arrangemang i håret. Dom som inte hade mat med sig kunde köpa mat – massor med mat – i tälten som stod utmed kanten av parken.

Vid 13-tiden började det hela och själva Zozobra började inte förrän i skymningen så det var många timmar man kunde vara där och bara absorbera stämningen och uppleva

dess glada människor i alla åldrar – från barnvagnsbarn till mycket gamla människor. Det är många som kommer långväga ifrån och vill uppleva detta – åtminstone en gång i sitt liv.

Zozobra – Old Man Gloom ska gå upp i rök för den 83:e gången. Detta inför 60 000 Santa Fe-bor och återvändare, som vill vara i sin hemstad just för den traditionen – att bränna upp den nästan 20 meter höga marionettdockan och att sedan kunna delta i den efterföljande Fiestahelgen som avslutas med en gigantisk parad.

Dockans inre är fylld med pizzakartonger, lappar med parkeringsböter, restaurangnotor, gamla kärleksbrev och allt annat som man vill bli av med. Ritualen att bränna upp Zozobra började 1924, då en konstnär – Will Shuster – gjorde en docka för en privat fest i sin trädgård. Traditionen säger, att genom att bränna Zozobra och upphäva dom mest öronbedövande skrik och buanden, blir man av med dåliga vanor och bekymmer och startar från noll. Det är som nyår för oss med löften och förhoppningar.

Ganska fort kommer skymningen och vi kan se dansare utföra sina ritualer under denna 20 meter höga docka – som ser ganska skräckinjagande ut – alla med facklor i handen. Ju mörkare det blir desto intensivare är musiken och dansen och dom kommer närmare och närmare Zozobra och alla i publiken skriker (burn him, burn him). Och så händer det – Zozobra börjar brinna och han skriker och det hela kan vara ganska skrämmande. När han brinner som mest, då börjar ett gigantiskt

Santa Fe

Santa Fe är huvudstad i den amerikanska delstaten New Mexico, och är huvudsäte i länet Santa Fe County.

Santa Fe har 62 200 invånare (2000) och ligger cirka 2132 meter över havet.

Genomsnittstemperaturen i Santa Fe varierar från -10°C till 4°C om vintern och mellan 13°C och 30°C på sommaren.

(Källa: Wikipedia)

fyrverkeri. Efteråt så försvinner människomassan, skrikande och buande åt alla håll för att fortsätta privata fester med uppladdning inför fredagens Fiestaöppnande.

Den första Fiestan hölls 1712 och är den äldsta i sitt slag i USA. Fiestan markerar den fredliga återkomsten av spanska kolonister till Santa Fe – den heliga trons stad. År 1680 hade traktens Puebloindianer gjort revolt och drivit bort spanjorerna från staden. Spanjorerna fick söka skydd i Ciudad Juárez – i våra dagars Mexico.

General Don Diego DeVargas fick i uppdrag att förhandla med indianernas ledare och 1692 kunde spanjorerna utan strid återvända till Santa Fe. Mycket intressant!

Fiestans öppnande

I den gamla delen av Santa Fe, runt den vackra trädbevuxna Plazan, var det packat med människor – mexikaner – indianer – turister. Festklädda mexikaner i färgglada kostymer marscherar sjungande runt «The Plaza» och

många spelar gitarr och blåser trumpet. Många hade sina finaste högtidskläder och en del små flickor var klädda som dom finaste prinsessor och pojkar i prydliga munderingar. I pation framför Guvenörens palats sitter varje dag indianerna och säljer sina vackra handgjorda silversmycken med inläggningar av turkos och andra vackra stenar. Turisterna flockas kring dom, dels för att handla och dels se om det går att pruta! Fiestan invigs med pompa och ståt vid middagstid på fredagen och pågår sedan hela lördagen och avslutas med en parad på söndagen.

Smattrande trumpetstötter från den stora scenen mitt på torget kallar plötsligt på uppmärksamhet och exakt kl. 12.00 träder årets Don Diego DeVargas fram och inviger 2007 års Fiesta.

Varje år utses det en ny DeVargas, som ska uppträda i tidsenlig kostymering och kunna hålla invigningstalet också på spanska. När han sagt de magiska orden – «denna åter-

Foto: Margaretha Ek

föreningarnas dag ska aldrig glömmas»- är tre dagar av aktiviteter och fest öppnade. Fiestans drottning, i en otrolig vacker klänning, framträder tillsammans med sina prinsessor och på scenen blir det sedan underhållning med sång, musik, balett och folkdans.

Plazan är kantad av hundratals tält med olika saker – smycken – läder - kläder – tavlor – fotografier – keramikhantverk och mycket, mycket annat och så mat förstås. Det bjuds på dom största och saftigaste majscolvarna till mexikanska hamburgare och olika grillade köttträtter och allt äts med god aptit! Överallt är det folk som sitter på sina filtar eller stolar – äter och umgås.

Helgens program är fullspäckat – folkmusik – karnevalsuptåg – barnens hundparad, drottningens mottagning på Plazan – stor Fiestabal på La Fonda Hotel och dans på Plazan – historisk klädparad och så till sist ljusprocessionen från Guvenörens palats till San Fransiskokatedralen, där Fiestan avslutas med en katolsk mässa på söndagskvällen.

Bästa tiden för ett besök är i mitten av september då aspen lyser som guld i solen och himlen är djupblå och det börjar bli härligt friskt i luften. Det är en fantastisk och underbar stad att vistas i och väl värd ett besök med dess restauranger, boutique, gallerier, adobe byggnader, kyrkor och sist men inte minst «The Plaza».

«Zozobra goes up in smoke» för 84:e gången, torsdagen den 4 september 2008. Dagen där efter, den 5:e september, börjar marknaden med alla festligheter av avslutas med en karneval.

Ett väldigt bra sätt att göra sig bekant med Santa Fe är att ta en turistbuss som kör på alla smågator och pekar ut mysiga restauranger, museer, gallerier. Bor man på hotell lite utanför staden går det väldigt bra att ta bussen in till Plazan.

Viva La Fiesta De Santa Fe! ■

Av Margaretha Ek, Canadensisk-Amerikansk Vänskapsförening, Sverige

Kanske finns det en John i Wayne?

Av Jens Rasmussen, Canadensisk - Amerikansk Vänskapsförening, Danmark.

När du ändå är i Drumheller för att se på dinosaurier, bör du ta vägen om spökstaden Wayne.

Har du varit i Niagra Falls?
Ja. Många gånger.

Och Rocky Mountains?
Naturligtvis. Flera gånger till och med. De är som i paradiset – med berg.

OK, och Wayne då?
John Wayne?

Nej, platsen?
Aldrig hört talas om den. Finns den över huvudtaget och var?

Ja, nu ska du få höra. Det är faktiskt ett fascinerande område man inte bör missa om man skulle befinna sig i de trakterna i Alberta, Canada.

Det roligaste med Wayne är nästan att komma dit. Wayne ligger bara 16 kilometer sydost om Drumheller; staden med det kända dinosauriemuseet.

Efter en kort biltur längs Red Deer River Valley går vägen söderut. De följande sju kilometerna passerar man 11 – elva – broar. Och alla är så smala att endast ett fordon kan passera åt gången. Rush hour är nog ett begrepp som aldrig har slagit igenom i staden Wayne.

När du har passerat dessa broar, kommer man till Rosedeer Hotel. Man bör göra ett besök i baren med det fascinerande namnet Last Chance Saloon. Hela staden liknar en gammal god westernfilm. Wayne har ju också varit platsen för filmen: «Running Brave» – men den blev aldrig nominerad till en Oscar.

Wayne har tidigare varit en Oscar i sig själv. På den tiden låg det en kolgruva i Wayne, där 2 000 människor tjänade sitt levebröd. Då var Wayne större än Drumheller och det var liv och rörelse på Last Chance Saloon. Knytnävarna satt löst på gruvarbetarna, men man blev snart vänner igen över ett par halvliter i baren.

Politiskt sett har Wayne också satt sina spår. De många gruvarbetarna gav kommunistpar-

Området omkring Drumheller. (t.h.)

Rosedeer Hotel – vacker och praktfull och med en alldeles egen historia.
Foto: Anne Lenchler Larsen (t.v.)

En av de 11 broar man ska korsa för att komma till Rosedeer Hotel och Last Chance Saloon. Det är värt en resa, när man är i området omkring Drumheller.
Foto: Anne Lenchler Larsen (t.v.)

tiet en god grund, men så sent som 1970 brände Ku Klux Klan sitt hatfulla kors i backarna utanför staden.

På sjuttioalet bodde det inte många i tätorten. Knappt tio människor hade slagit sig ner i området vid den tiden. På åttioalet växte staden igen, fortfarande med Rosedeer Hotel och Last Chance Saloon som samlingspunkt.

Absolut värt besöket – och på söndagarna bör man ta barnen med sig, så de kan dricka läsk och titta på kulhålén i väggarna. Kulhål? Jo, men det är en annan historia. Om du reser till Wayne kan du höra den med egna öron. Och skölja ner den med en halvliter.

En av de 11 broar man ska korsa för att komma till Rosedeer Hotel och Last Chance Saloon. Det är värt en resa, när man är i området omkring Drumheller. ■

B yer & bush

Sydney, Australia May 25th 06.00 AM

Via Landvetter Göteborg, Frankfurt och Singapore landade vi tidigt på morgonen i kängurulandets vackraste stad Sydney! Solen kämpade sig upp samtidigt som vi köade i taxikön, på med solglasögonen för avfärd mot klassiska CB-Hotel på Pitt St. In med väskorna på rummet och ut på morgonpromenad med sikte på Cirkular Quay. Vilken känsla att få syn på Sydney Harbour Bridge samtidigt som staden sakta vaknade till liv. Att ta färjan ut till Manley Beach är en njutning helt i klass med en kall VB, fasen hamnen är ruggigt vacker, stadens skyline kryddat med Operahuset, Sydney Tower mm är magiskt! Efter att ha doppat fötterna i det 18 gradiga vattnet, helt ok vintertemperatur om ni frågar mig, så intog vi frukost bestående av long black (espresso som får lite extra vatten/ånga) och skräpmatsaktiga «big breakfast» med bacon, ägg, vita bönor och toast.

Tillbaks i hamnen stötte vi först på Alan Dargin, ja ni vet Manulupuy Wuwumurra Gurramurrawuy som satt och lirade didj nedanför Operahuset, kände knappt igen karl då han lagt sig till med ett hiskeligt skägg! Någon vi däremot lätt kände igen var den forne Midnight Oil sångaren, numera politikern Peter Garret som höll tal i samband med «Sorry Day», John Howard syntes dock inte till! Vi besökte och upplevde det mesta som ska upplevas, traskade runt i the Rocks, badade vid Bondi Beach, kollade in surfarna vid Tamarama, åt Indiskt i King Cross där vi även såg glädjeflickor, gick på konsert

med The Brewster Brothers (Brorsorna från det gamla rockbandet The Angels), åt fisk på The Fishmarket, vandrade över Sydney Harbour Bridge, drack kaffe i Darling Harbour, drack kaffe vid Eveligh Street i Redfern mm. Höjdpunkten för Sari var nog trots alla ikoner såsom Operhus mm besöket till Michel Hutchenses memorialplats vid North Road i norra Sydney. We like Sydney!

Melbourne, Australia May 30th 12.00 PM

Den gamle clownen och tillika managern för White Cockatoo, Geoff Toll mötte oss vid flygplatsen i Melbourne. Tillsammans med våra vänner Thorolf och Jacob knödde vi in oss i Geooffs lilla Nissan med sikte på förortsområdet East Preston. Det var grymt kul att åter igen få träffa den gamle spjuvern och hans familj, det var två år sedan som jag var där sist. Vad gjorde vi i Melbourne då? Det var en grym festival på Corner Hotel med en massa aboriginska artister såsom Dan Sultan, Archie Roach mfl, det blev en hel del VB som rann ner den kvällen.

Vi besökte Australiens grymmaste rock skivbutik/bolag Off The Hip där vi shoppade loss ordentligt, fasen snubben bakom disken hade bättre koll på svenska garageband än jag själv, han namedroppade band efter band, ja inte nog med det dom hade skivorna i butiken också, med svenska band alltså! På Melbourne Cricket Ground såg vi Melbourne Demons mot Adelaide Crows, till Geooffs och vår stora glädje vann Demons, något vi firade med mer öl och paj! Det hade förresten

Lars Wallin

myspace.com/larswallin
<http://www.larswallin.nu/>

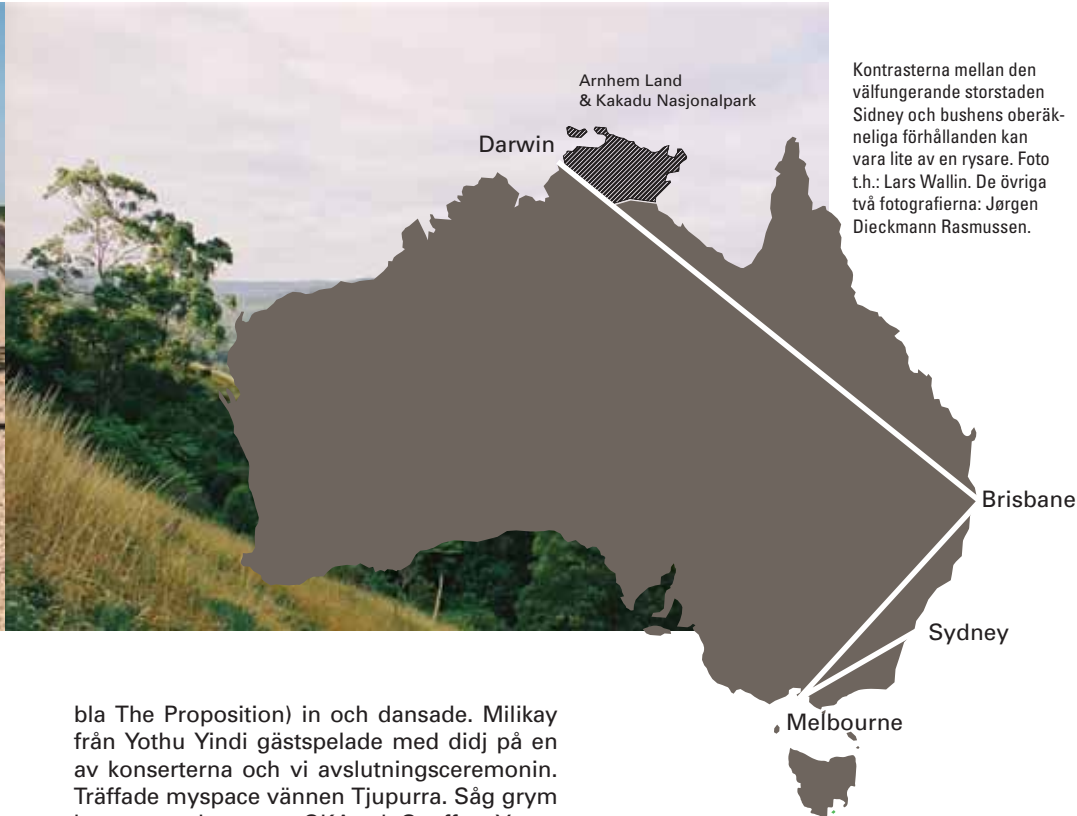
endast regnat sporadiskt de senaste 10 åren i Melbourne men när vi var där så öppnade himlen sig och regnet vräkte ner! Vi hann även med ett besök hos didjeridusamlaren och mannen bakom ididj, Guan Lim. Vi var i det mysiga St. Kilda, besökte China Town, åkte tåg genom förorterna, beställde pizza på Gippis i Preston, drack Bundaberg & Coke!

Brisbane, Noosa, Dreaming Festival

Kl 13.45 den 3 juni lyfte flyget från Melbourne till Brisbane. Vi checkade in på YHA på 392 Upper Roma St och gav oss sedan ut för en rundvandring på stan, åt en svindyr men kanske även den godaste pizzan ever på Picazzio! Kommande morgon tog vi oss ner till Roma Station där vi tog tåget till Nambour. Utanför tågfonstret kunde vi bla se de mäktiga glass house mountains. Efter en svalkade XXXX tog vi bussen till Noosa och sedan taxi hem till våra vänner Scott och Rebecka, nyckeln var utlagd så det var bara att kliva in och dumpa väskorna innan vi knallade ner till stranden Sunny Beach. Jisses vilken strand! Vi vandrade till ena änden och njöt av att befinna oss i detta paradiset. Efter en burgare och cola var det dags att knalla tillbaka, det var bara ett problem, det var nu kolsvart ute, efter att ha irrerat runt på några öde gator där vi förresten såg ett gäng kookaburrafåglar beslöt vi oss för att ta oss ner till stranden igen för att hitta tillbaka, det gick, om än med visst besvär. När vi kom hem igen var Rebecka hemma, Scott anslöt strax efteråt med en låda öl och ett gäng vinfla-

skor, askul att träffa de båda igen, sist var uppe i Vålådalen 2005. Efter några trevliga dagar i Noosa, öhh berättade jag förresten att vi ena dagen såg en vild koala i trädet? Ja, så var det dags för resa till Brisbanes flygplats där vi skulle möta The White Cockatoo, efter några timmars väntan så kom gänget glidade nedför rulltrappan, efter kramar och väskhämtning som blev vi ombord på festivalbussen till Dreaming Festivalen i Woodford ca 1,5 tim norr om Brisbane.

Det duggregnade när vi kom fram ca 21.00 Tältet vi skulle campa i höll som tur var tätt och var försett med två campingsängar, fast fy fan vad kallt det var nattid, fick vira en filt runt huvudet. På dagarna var det skönt, ca 22 grader, men så fort solen gick ner blev det ordentligt kallt. Nåväl...festivalen var skitkul. Scott och Rebecka hängde på precis som Jacob och Thorolf. För egen del var det ganska mycket jobb med att holla koll och ordning på cockatoo, fick min beskärda del på måndagen då Geoff flög till Melbourne för att se på fotboll och lämnade mig ensam med gruppen inför avslutningsceremonin samt på dagskonserter samtidigt som Joe, en av dansarna gick loss på groggen och blev knack, för att inte säga rejält stökig, han kunde givetvis inte uppträda, men kunde inte hålla sig borta utan kom skrålade fram till scenen fram och tillbaka, ha ha ja ja det är sådant som händer. Konserterna och avslutningen gick bra, vid den ena av konserterna smög sig Tom E Lewis (skådespelaren från

Kontrasterna mellan den välfungerande storstaden Sydney och bushens oberäkneliga förhållanden kan vara lite av en rysare. Foto t.h.: Lars Wallin. De övriga två fotografierna: Jörgen Dieckmann Rasmussen.

bla The Proposition) in och dansade. Milikay från Yothu Yindi gästspelade med didj på en av konserterna och vi avslutningsceremonin. Träffade myspace vännen Tjupurra. Såg grym konsert med gruppen OKA och Geoffrey Yunupingu, träffade Shellie Morris. Efter festivalen flög jag och Sari tillsammans med Jack Nawalill till Darwin. Dags för bushäventyr.

Darwin och Arnhem Land

I Darwin mötte vi årets «turistgrupp» bestående av Thorolf, Jacob, Lars (Värmland), Stig, Gunnar och Janne (Dreamtime). Vi lastade in campingutrustning och övrig packning i vår hyrda 4wd Toyota och gav oss iväg mot Jabiru i Kakadu National Park. Förutom gruppen så reste jag och Sari samt White Cockatoo sångaren Jack Nawalill med. Framme i Jabiru tog vi in på campingen Kakadu Lodge, skönt med tillgång till bar och restaurang samt pool och dush! Tidigt nästa morgon åkte vi in till det lilla centrumet för frukost, därefter körde vi de dryga 4 milen till Nourlangie Rock. Efter rundvandring bland tusenåriga klippmålningar stanade vi till vid Bowali Visitor Centre för att kolla in deras utställning med aboriginska föremål. Eftermiddagen tillbringade vi vid poolen innan det var dags för avfärd mot Ubirr där vi förutom klippmålningar även skulle avnjuta solnedgången! Otroligt vackert om ni frågar mig! Vägen dit kantades av bushfires och kängurus! Nästa morgon rev vi vår camp och packade in oss i bilen, fyllde först på med diesel och därefter storshopping

i mataffären, Jack bunkrade på med mjölk, tunnor, konserver och gud vet vad, bilen var fylld till bristningsgränsen, vi hade även med oss en TV, stereo mm mm mm. Nåväl när vi skulle köra igenom East Alligator River visade det sig att vattnet var för högt, vi fick snällt vänta på naturens krafter, och körde bort till border store för en kopp kaffe. Efter drygt en timme hade vattnet sjunkit undan såpass mycket att vi kunde köra genom floden.

Första delen av vägen i Arnhem Land gick riktigt bra, visst skumpade det och rök av den torra sanden med vi höll ändå stadiga 70 km i timmen. Det var efter att vi kört förbi skylten «Road closed» som det riktiga äventyret eller vad man nu ska kalla det började! My God, vilken väg, eller fd väg, förutom att köra igenom vattendrag och floder där vattnen gick över motorhuven (Det fanns mängder av krokodiler i dessa) så var vägen mer eller mindre borsköld efter årets regnperiod. Vi fastnade två gånger, en gång i gruset och en gång i en flod, uj uj vilken rysare, lyckades dock komma loss med hjälp av 4wd. Långa sträckor kunde vi inte köra snabbare än 20 km i timmen. Vägen var helt öde och det dröjde flera timmar innan vi mötte någon bil. Kusligt,

vackert, dåraktigt och spännande på samma gång, efter att ha vikt in på en stig som skulle visa sig vara en genväg kom vi efter drygt 5 timmar fram till Bolkdjam Outstation. Jublet visste inga gränser «Bangardi, Bangardi» ropade barnen när de kände igen mig bakom ratten. Alla samlades runt bilen när vi lastade ut all mat, presenter, väskor och verktyg. Sari hade fått en väska med matchtröjor och shorts från Halmstad BK som snabbt åkte på bland aboriginerna på stationen. Vi slog upp våra tält och fixade lägereld samt bekantade oss med vår värdar. Twodox (Thorolf är för svårt att säga) lirade mungiga så att barnen skrek av förtjusning. Bästa gåvan vi hade med oss till barnen var utan tvekan basketbollarna, det spelades basket mest hela tiden! På vår resa från Darwin så gav Jack Nawalill Sari ett skiname, «Gaman» vilket innebar att hon blev hans syster.

På dag 2 i Bolkdjam rest jag och Sari, samt Gunnar och Lars tillsammans med aboriginer från Bolkdjam till Maningrida, totalt var vi 19 st i bilen. Som vilken aboriginisk familj som helst studsade vi fram längs vägen! I Maningrida träffade vi vår gamla vän vän Rex Wood, fd dansare i White Cockatoo, vi passade på att tanka, köpa bogserlina och spade inför hemresan (hade mardrömmar om den, det kan jag lova), vi köpte även mat och drickor. Vi besökte Maningrida Arts & Craft där framför allt Janne shoppade loss. Polisen förhörde oss förresten om vi hade permit eller inte. Tillbaks i Bolkdjam stack vi ut i bushen med Jack för att hugga didjeridus. Vi kom tillbaks med 8 urholkade rör, redo att bearbetas. Janne var så ivrig att han körde av slipmaskinens sladd, panik! Gunnar fixade dock det hela och fick igång maskinen igen. Generator fungerade som tur var utan problem. Tillsammans med barnen, en av hundarna och den mer eller midnre tama oxen stack vi iväg till floden och badade, ljuvligt! Efter 4 dagar bestående av didjelltillverkning, naturupplevelser väntade den mist sagt spännande resan tillbaks till jabiru. Kvällen innan avresan hade vi en liten avskedsceremoni där Jack sjöng och kvinnorna dansade, sent på kvällen kom Jacks bror med familj på besök, det hade med sig ett fint instrument samt clapticks som de sålde till Janne. På återresan var det 4wd som gällde genom alla floder, shit vad nervöst det var i floden där vi fastnade på divvägen, och där en bil som även den fastnat nu låg omkullspolad av vattnets krafter. När vi efter ca 5 timmars nervpers och skumpande till slut

kom fram till East Alligator River var det bara att vänta på lågvatten, efter drygt en timma kunde vi korsa floden och återigen få asfalt under däck. Vilken befrielse och lättnad! Vi tog återigen i på campingen i Jabiru, det dröjde inte länge innan regnet började falla, tackade min lyckliga stjärna att vi hann ur Arnhem Land i tid. Vägen hade vid regn utan tvekan förvandlats till en oframkomlig lervälling. Gissa om ölen smakade gott i baren?

Kommande morgon körde vi till Darwin, checkade in på Melaleuca och åkte sedan iväg med campingutrustningen till Art Back's förråd innan vi till slut lämnade tillbaks bilen. På eftermiddagen knallade vi runt i didjaffärer mm innan vi avslutade kvällen på the Tap på Mitchell Street. På tisdagen kom Shellie Morris och hämtade Sari, de båda gjorde sedan Darwin tillsammans, clubbing och shopping. Självt reste jag tillsammans med Thorolf och Jacob med flyg till Nuhlunbuy i östra Arnhem Land. Det var äntligen dags få träffa den siste av de stora didjlegenderna Djalur Gurruwiwi, Yidakimästaren nr1. Vi tog in på Walkabout Lodge, höll på att garva ihjäl oss när vi klev in på den lokala baren. Nuhlunbuy är en gruvsmåhåle med en massa män, män med skägg och ölmagar som hårt och länge i gruvorna, i baren röktes och tankades det friskt, vi kunde höra sorlet långt ut på gatan, döm om vår förvåning när det visade sig att de unga flickorna i baren arbetade topless ha ha sicket spektakel, än mer förvånade var nog att se att aboriginiska arbetare faktiskt var välkomna på baren, det ser man sällan i ex Darwin. Nåväl.. kommande dag träffade vi Randy Graves som visade oss runt i Yirrkala, även Janne hade nu anslutit. Efter inköp av Yidakis reste vi så till Gälaru, East Woody beach där Djalur numera bodde med sin familj. Ha ha gissa vem som satt på en plaststol när vi kom. Randy sa att det var någon skum kille som bara dykt upp för några dagar sedan och som hängde runt Djalur, det var John från Schweiz som vi träffat i Noosa och på Dreaming tidigare. Tillsammans med Dopia, Djalur fru åkte vi och köpte mat, därefter hade Djalur workshop med oss, han spelade och berättade och det var ännu en dröm som blev verklighet! Tillbaks i Darwin så mötte Sari och Shellie oss på flygplatsen. Vi stannade till vid Roma Bar för frukost. Jag och Sari stannade de sista dagarna hemma hos Shellie och Glen. Vi hann dock med museibesök, besök till Casuarina Shoppingcentre, besök i djurpark i Lichtfield, markanden på Mindil Beach där vi bla såg Em

”

See ya Australia, we will be back – no worries!

Dee. Avslutningskvällen bjöd på en överaskning som heter duga, tillsammans med Thorolf åkte vi ut till Darwins Ski Club där vi skulle äta och träffa Shellies syster Mandy, gissa vem som dök och slog sig ner vid vårt bord? Neil Murray, låtskrivaren och tillika gitarristen i Warumpi Band, jösses! Han hade precis kommit tillbaka från en begravning. Inte blev det sämre när Neil tillsammans med Shellie gästade scenen och framförde My Island Home, Out from Jail och sedan Shellies låt Swept Away, vilken kväll! En månads resa i Australien var till ända, en resa fylld med äventyr, möten och intryck.

See ya Australia, we will be back no worries!

Av Lars Wallin, Australisk-
New Zealandsk Vänskapförening, Sverige

Foto: www.istockphoto.com

Foto: www.istockphoto.com

Pionjärandan lever lyckligtvis

«Jag bara tittar lite», sa jag till bilhandlaren, som leende kom emot mig när jag anlände till Dunedins «bilsupermarknad» tillsammans med min kollega Ken från University of Otago, där jag skulle vara gästföreläsare det kommande halvåret. Bilaffären var ett lite ovanligt ställe. Här hade fordonen bara fem prisnivåer. Det gjorde allt lite lättare för mig, som var i färd med att köpa min första bil, efter 23 år som entusiastisk cyklist i Köpenhamns myllrande trafik. Mannen lämnade mig inte i fred, utan presenterade sig snart som Paul. Hans öppenhet och tillmötesgående sätt fångade mig ändå. «Du ska få en riktigt bra bil som du kommer att ha riktigt stor glädje av under den tid du ska vara här på Nya Zeeland», sa Paul med en skenbart stor förståelse för min situation och mitt behov.

Jag förstod mig varken på bilar eller på den allmänna prisnivån på den nya zeeländska bilmärknaden och därmed framstod Pauls förståelse som tilltalande. Men är det inte bara det vanliga bilsäljarsnacket? – tänkte jag omedelbart, med lite mer misstro och osäkerhet. Jag var ju ett lätt offer, särskilt var jag påverkad av tankar på höga danska bilpriser. Min enda säkerhet mot att jag inte hade fötterna helt på jorden var Ken, som då och då viskade mig i örat – vilket ledde till att jag lugnt och stilla utvecklade en tro på Paul och hans förtroendeingivande Falcon.

Fyrtio minuter senare körde jag ifrån Paul med en snygg röd stationsvagn. Efter att ha gjort mitt val ordnade Pauls kollega Peter resten: Registrering, försäkring och betalning via mitt danska kreditkort. Och – jag fick ännu ett papper, som garanterade butikens återköp av bilen, till halva priset, efter mina sex månader i landet. «Om du lyckas få mer på ett annat ställe, får du gärna sälja bilen till en kamrat», framhävde Paul. Jag hade inte trott att det skulle vara så lätt att köpa en bil som skulle visa sig vara ett utmärkt köp. Det var Paul och Peter, som ombesörjde min första upplyftande upplevelse av Kiwierna. Bägge var framträdande exempel på den älskvärdhet som kännetecknar människorna

Av Reinhard Stelter, associate professor, Københavns Universitet
Illustrasjon: Miriam Moe

på Nya Zeeland. De är förtroendeingivande, öppna, vänliga, inbjudande och naturligtvis stolta över att vara kiwier. Kiwiernas grundhållning mot sina gäster tycks vara att man inte ska resa ifrån Nya Zeeland med dåliga minnen.

Ett par dagar senare firade min fru och jag jul med vårt värdpar Jill och Brian, som hyrde ut sitt hus till oss medan de var på en längre arbets- och semestervistelse i Australien. Det var vårt andra och definitivt sista möte med dem, men det kändes som om vi hade känt varandra en längre tid. Av samma skäl introducerades vi till några av grannarna och fick en kontaktadress till två av deras vänner – om vi skulle få några problem med huset. Vi försågs med en karta och guide till vår kommande 4-veckors rundtur på Sydön och fick massor av tips på vägen. Samtidigt invigdes vi i en grundläggande visdom om vägförhållandena på Mainland – ett annat namn på Nya Zeelands största, men gleset befolkade sydö: «Be prepared. We can have four seasons in one day.»

Med denna insikt gav vi oss av på vår rundresa. En del av bagaget fick bli kvar hos Jill och Brian som vi hade kontakt med under hela vistelsen. En vecka senare besökte vi Jill och Brians vänner söder om Haast, vid den nästan obefolkade sydliga delen av västkusten – för övrigt i strålande solsken – ett faktum av ovanlig karaktär i ett område

som vanligtvis kännetecknas av mängder med regn. Vi bankade på dörren till ett hus i Hannas Clearing – en liten tätort vid Jackson Bay, och hälsades välkomna. Vi hade inte behövt ett brev från Jill för att bli inbjudna. Två timmar senare var vi ute med Ann och Johns båt, som de ofta tog med ut för att introducera turister för västkustens orörda djurliv. Vi var så privilegierade att vi fick turen gratis. Vi såg både sälar och delfiner. Det var en härlig eftermiddag som avslutades med kaffe och kaka på områdets enda matställe – en arbetsvagn med plats för ca 10 människor. Vi var de enda gästerna denna eftermiddag.

Det är 26 år sedan jag var i Nya Zeeland för första gången. Några saker har förändrats. Bl.a. kan man nu få mer än bara tre typer av ost (mild, medium och strong), men först och främst har turismen blivit mycket mer kommersiell. Förr var en gratis rundtur, som den Ann och John gav oss, mer regel än undantag. Kiwierna var stolta över att visa fram landet för ett begränsat antal turister. Nu måste man betala för de otaliga och ibland överflödiga attraktionerna, som påminner mer om tivoli och ibland trotsar naturhänsyn. De flesta Kiwier som vi mötte, var medvetna om att de måste se till balansen mellan turism och säkring av landets naturskatter. Det är en hårfin balans och en nödvändighet för att garantera Nya Zeelands framtida attraktionsvärde. ■

Kalender

USA

14. februari
Valentine's Day

16. februari
President's Day

17. mars
St. Patrick's Day

Canada

14. februari
Valentine's Day

15. februari
Flag Day

15. mars
Commonwealth Day

17. mars
St. Patrick's Day

Nya Zeeland

6. februari
Waitangi Day (national day)

Australien

3. mars
Labour Day (WA)

10. mars
Eight Hours Day (Tas)(Vic)

Waitanga Day

Waitangi Day är Nya Zeelands nationaldag. Det är en officiell fridag som firas varje år den 6 februari – dagen för undertecknandet av Waitangitraktaten. Waitangitraktaten från 1840 var ett avtal mellan Storbritannien och flera Maorihövdingar från den nordliga delen av Nya Zeeland. Den markerar Nya Zeelands oavhängighet. Waitangi är Maori och betyder gråtande vatten.

Valuta

AUD	Australske dollar	569,25
CAD	Canadiske dollar	638,75
NZD	Newzealandske dollar	497,75
USD	US Dollar	641,25

(Valuta – 30.01.08, www.valuta.se)

Årsmöte

Canadian American Friendship Society of Sweden håller sitt årsmöte i Lund den 5 april 2008 med start kl 13.00. Plats: Lunds Universitet, Institutionen för psykologi, Paradisgatan 5, Hus P.

Dagordning enligt stadgarna § 5.2 med bl a följande innehåll:

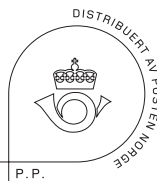
- Verksamhetsberättelse
- Revisionsberättelse
- Ansvarsfrihet för styrelsen
- Föreningens fortsatta organisation
- Stadgeförändringar
- Verksamhet under 2008
- Medlemsavgift och budget
- Sedvanliga val av funktionärer

Den Australiensisk-Nya Zeeländska föreningen har samtidigt sitt årsmöte. Föreningarna avslutar med gemensam information om den nya hemsidan Curious, medlemstidningen och övrig aktuell information. Eventuella frågor eller förslag inför mötet kan lämnas till axel.sandahl@telia.com.

Välkomna

B-Economique
NORGE

Næste nummer av **CURIOUS** kommer i mars 2008

NYA UPPELEVELSER – ÖKAD KUNSKAP!

